

AJUDANT A VIURE

La misericòrdia és més que una devoció

Déu manifesta el seu poder exercint la misericòrdia, com diu expressament la Bíblia i la Litúrgia de l'Església i tantes vegades ha demostrat el seu Fill Jesús amb gestos i paraules: justament la misericòrdia és allò que més l'identifica en els Evangelis. La seva capacitat de «com-passió» el duu a curar, a eliminar situacions de sofriment físiques i morals, a tornar la dignitat als exclosos, no ha vingut a jutjar i condemnar sinó a salvar.

Celebrant la Pasqua, la Resurrecció-Ascensió de Jesús, que és el fonament de la nostra esperança, cal que transformem la nostra vida descobrint Déu en el rostre glorificat del Jesús misericordiós i mirem les persones i les seves circumstàncies com ho feia Jesús: implicant-se en la seva promoció material i moral, deixant al descobert persones i estructures abusives i injustes, fins a l'extrem d'arriscar la seva vida.

En la seva primera encíclica («Deus charitas est») Benet XVI precisava que, tot i que no és la tasca immediata de l'Església la construcció d'un ordre social i estatal just, l'Església «té el deure d'oferir, mitjançant la purificació de la raó i la formació ètica, la seva contribució específica per a que les exigències de la justícia siguin comprensibles i políticament realitzables». Un fet històric incontestable que cal que tothom de bona voluntat reconegui: els deixebles de Jesús, motivats per l'Evangeli i avançant-se a d'altres iniciatives de la societat civil, han fet possible tantes obres de caritat dedicades a promoure el desenvolupament: hospitals, universitats, escoles de formació professional, petites empreses i/o cooperatives, posant en joc el millor d'ells mateixos, amb errors inclosos.

Per a nosaltres la qüestió és ben concreta: sense donar-se un mateix a fons ens quedem sempre a mig camí. Per això, l'estil de vida que la fe ens demana no és altre que el que descobrim en el mateix Jesús qui ens ha donat a conèixer, amb obres i paraules, el Déu que es manifesta com a amor incondicional a tothom, com a principi de vida i de fraternitat, com a font de llibertat i esperança sense fronteres, com a plenitud.

Tant de bo que la nostra vivència deficient de l'evangeli no sigui mai impediment seriós perquè d'altres arribin a Jesús. Possiblement tenim massa batejats només amb un vernís de cristianisme, fins i tot devocional, que no acaben d'entrar a fons en la comunitat de Jesús escoltant i posant en pràctica les seves paraules. Això devalua el catolicisme i pot convertir l'Església en obstacle per a aquells que busquen amb cor sincer.

Convivint, doncs, amb molts i diferents plantejaments, cal que fiancem la nostra comunitat amb Jesucrist mort i ressuscitat, criteri últim de la nostra actuació, i fonamentem tot el nostre futur únicament en Ell, de qui esperem la salvació definitiva de l'ésser humà. Sabent que Ell ens demana no només anunciar el Regne sinó també realitzar-lo i mostrar-lo en la vida de la comunitat construint un altre món possible.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

Sr. Josep Fernández Puigpelat

Director de la Fundació
Jaume Rubió i Rubió

El Sr. Josep Fernández Puigpelat és el secretari general de Càritas Diocesana de Lleida i, ara també, el director de la nova Fundació Jaume Rubió i Rubió.

Explica'ns, qui ha promogut aquesta fundació?

La fundació és promoguda per Càritas, a la qual hi és vinculada, per donar un encaix institucional més sòlid al programa d'ocupació «Troballes».

Amb quina finalitat?

Poder ajudar millor les persones que, pel motiu que sigui, han quedat excloses del món laboral. Creant empreses d'inserció i cooperatives, promovent i acompanyant accions d'emprenedoria, desenvolupant projectes de sensibilització i d'educació, fomentant la responsabilitat social empresarial en matèria d'inserció sociolaboral de persones en risc d'exclusió i promovent l'economia social.

Compteu amb la col·laboració d'altres entitats?

Sí, les coordinacions i el treball en xarxa són un element clau! Dues comunitats religioses: Jesuïtes i Salesians formen part del Patronat de la FJRR.

I amb quin suport?

1) El suport de Càritas. 2) La realitat que és Troballes Empresa d'Inserció SLU. 3) L'ajut dels nostres voluntaris. 4) Les coordinacions de les que formem part, el treball en xarxa. 5) El suport econòmic de les persones que creuen en nosaltres.

Per què aquest nom de Fundació Jaume Rubió i Rubió?

És un reconeixement a Mn. Jaume Rubió. Tots els qui formem part d'aquest projecte d'ocupació de Càritas Diocesana el sentim com un referent.

De tots els programes de Càritas, quins són ara els que veieu prioritaris?

Els programes que anomenem d'inclusió: Habitatge solidari i Ocupació i inserció sociolaboral («Troballes»). Per això la Fundació Rubió i Rubió.

L'empresa «Troballes» es va crear l'any 2002 ...

Sí, amb un triple objectiu: combatre l'atur (acompanyar persones per

aconseguir la seva incorporació al món laboral ordinari), gestionar millor la roba que hi havia als robers parroquials i facilitar l'accés al vestit de baix preu a les persones que més ho necessitin.

I com veus el seu futur? Tu véns del món de l'empresa...

«Troballes» ocupa un sector de l'economia: el del reciclatge. Aquest, a més a més de tenir futur, té dos condicions que li van com anell al dit: necessita mà d'obra i permet incorporar persones amb mancances d'hàbits laborals o de formació, que són les que Càritas vol ajudar.

Què és el que ara Càritas més necessita?

Comptem amb el suport dels nostres voluntaris. Necessitem el suport de les administracions, i no necessàriament via subvenció. Fórmules com les clàusules socials en els contractes de serveis, per part de les empreses privades o de l'Administració, ens ajudarien força.

Josep, com va ser que t'impliquesis amb Càritas?

M'ho van demanar i la proposta em va agradar, i aquíestic! Sóc una persona creient. Una part important del meu ser, es deu a la meua relació amb moviments cristians com la JOC, l'HOAC i, actualment, l'ACO. Formant part d'aquests moviments d'Església, he anat consolidant una fe en el Déu de Jesucrist, que avui forma part del que sóc.

Té algun «valor afegit» treballar-hi?

Té el valor afegit de treballar en allò que t'agrada. El fet que la teva feina tingui a veure amb les teves idees fa que el treball sigui una forma d'expressió del teu pensament, i això és molt gratificant.

Un últim missatge...

Un missatge d'esperança: no ens aturarem malgrat les dificultats, posarem el millor de nosaltres mateixos en aquest projecte! També, agrair les mostres de suport als actes de presentació de la FJRR. Crec que va ésser un dia important per a l'Església de Lleida.

Carme Parellada

DIUMENGE II DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,32-35)

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels apòstols el producte de la venda, i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aharon: / perdura eternament el seu amor. / Que respongui els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-6)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills, que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dóna testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 4,32-35)

En el grupo de los creyentes todos pensaban y sentían lo mismo: lo poseían todo en común y nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía.

Los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor.

Y Dios los miraba a todos con mucho agrado. Ninguno pasaba necesidad, pues los que poseían tierras o casas las vendían, traían el dinero y lo ponían a disposición de los apóstoles; luego se distribuía según lo que necesitaba cada uno.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. / Me castigó, me castigó el Señor, / pero no me entregó a la muerte. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-6)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama a Dios que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor a Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo, sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este es el que vino con agua y con sangre: Jesucristo. No sólo con agua, sino con agua y con sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retenáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

Incredulitat de sant Tomàs. Pintura de Matthias Stomer (1600-1650), Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

El creure dels deixebles en la Pasqua

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ac 4,23-31 / SI 2 / Jn 3,1-8
- **dimarts**: Ac 4,32-37 / SI 92 / Jn 3,7b-15
- **dimercres**: Ac 5,17-26 / SI 33 / Jn 3,16-21
- **dijous**: Ac 5,27-33 / SI 33 / Jn 3,31-36
- **divendres**: Ac 5,34-42 / SI 26 / Jn 6,1-15
- **dissabte**: Ac 6,1-7 / SI 32 / Jn 6,16-21
- **diumenge** vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.): Ac 3,13-15.17-19 / SI 4 / 1Jn 2,1-5a / Lc 24,35-48.

L'evangeli segons Joan presenta Maria Magdalena com a transmissora del missatge pasqual als deixebles: «Vés als meus germans i digues-los, pujo al meu Pare que és el vostre Pare, al meu Déu que és el vostre Déu» (20,16-18). Ningú no pot negar aquest protagonisme a Maria Magdalena en l'evangeli segons Joan. És una tasca fonamental que realitza una dona que només apareix en les darreres escenes del relat de l'exaltació de Jesús: al peu de la creu, al costat de la mare de Jesús i de la seva germana Maria, muller de Cleofàs, i aquí. Tanmateix, li escau un paper primordial.

Després vénen les dues aparicions de Jesús als deixebles: primer sense Tomàs i després amb Tomàs, amb les caracterís-

tiques d'altres aparicions de Jesús: por dels deixebles que estan amb les portes tancades; dificultat de reconèixer Jesús; anunci de la plenitud (pau) pasqual; la missió dels deixebles.

Tanmateix, en l'aparició del text d'avui, hi ha un aspecte nou i diferent. Jesús alena damunt d'ells i els diu: rebeu l'Esperit Sant.

La Pasqua i la Pentecosta són el mateix misteri en l'evangeli segons Joan. Jesús els ho ha dit abans: «Us convé que me'n vagi perquè, si no me'n vaig no vindrà a vosaltres el Paràclit, però si me'n vaig us l'enviaré» (16,7). Aquí es compleix la promesa i advé l'Esperit Sant als deixebles, és a dir, els deixebles poden creure: «Deia això referint-se a l'Esperit que ha-

vien de rebre els qui creurien en ell. Llavors encara no havien rebut l'Esperit, perquè Jesús encara no havia estat glorificat» (7,39). Tomàs ho experimenta de forma inesperada: «Senyor meu i Déu meu» (20,28).

La conclusió recull el nucli de l'evangeli segons Joan: «Tot això s'ha escrit perquè cregueu que Jesús és el Messies, és a dir, el fill de Déu i perquè, creient, tingueu vida en el seu nom» (20,31). El lector es pot afegir als deixebles. També el lector pot creure. Potser fins i tot d'una forma més satisfactòria que els deixebles: «Benaurets els qui creuen sense haver vist», com el deixeble estimat (20,29, cf. 20,8).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

16. Les aparicions de Jesús ressuscitat

En les aparicions de què parlen els evangelistes, d'una banda, el Senyor apareix com a home com els altres homes: ell fa camí amb els deixebles d'Emaús, deixa que les seves ferides siguin tocades per Tomàs (cf. evangeli d'avui); més encara, segons Lluc deixa fins i tot que li ofereixin un tros de peix per menjar, per tal de demostrar la seva vera corporeïtat. I tanmateix, també segons aquests relats, ell no és simplement un home que retorna com era abans de la mort.

D'antuvi, sorprèn el fet que els deixebles en un primer moment no el reconeixen. Això passa no solament als dos d'Emaús, sinó també a Maria Magdalena i després novament vora el mar de Tiberíades: «Quan ja es feia clar, Jesús estava a la vora, però els deixebles no s'havien adonat que era Jesús» (Jn 21,4).

A aquesta dialèctica del reconèixer i no reconèixer correspon la modalitat de l'aparèixer. Jesús arriba a través de les portes tancades, es presenta de sobte enmig d'ells. I de la mateixa manera es retira improvisadament, com a Emaús. Ell és plenament corpori. I tanma-

teix no està lligat a les lleis de la corporeïtat, a les lleis d'espai i temps. En aquesta sorprenent dialèctica entre identitat i alteritat, entre veritable corporeïtat i llibertat dels lligams del cos, es manifesta l'essència peculiar i misteriosa de la nova essència del Ressuscitat. Valen, efectivament, totes dues coses. Ell és el mateix —un Home de carn i ossos— i ell és també el Nou, Aquell qui ha entrat en un tipus diferent d'existència.

La dialèctica que forma part de l'essència del Ressuscitat és presentada en els relats de manera més aviat poc hàbil, i precisament així emergeix la seva veridicitat. Si hom s'hagués hagut d'inventar la resurrecció, tota la insistència s'hauria concentrat sobre la plena corporeïtat, sobre la immediata recognoscibilitat i a més s'hauria pogut idear un poder particular com a signe distintiu del Ressuscitat. Però en la contradictòrietat del que s'ha experimentat que caracteritza tots els textos s'hi revela també majorment que són una autèntica descripció de l'experiència viscuda.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

La alegría en el dolor

Adelá Kamm era una joven suiza. Enfermó a los 20 años: pulmones, cabeza, pecho, vientre, corazón; diez operaciones quirúrgicas, la última, el día de su muerte, a los 29 años. Sonreía siempre y transmitía alegría. Su fuerza y su lema: «Saber florecer allí donde Dios nos ha plantado.»

Eugenio Malossi era un obrero italiano ciego, sordo, mudo y sin olfato. Comenzaba cada día —con alegría renovada— su trabajo de mecánico. Hacer la voluntad de Dios le daba alegría.

San Francisco de Asís, ciego y enfermo, exaltaba el amor y la alegría en el *Cántico de las criaturas*.

Ludwig van Beethoven impregnó su *música de ideas* de caridad, de deseo de libertad y de anhelo de Dios. Al final de su vida, solo y pobre, sordo y enfermo, escribió su *Novena Sinfonía* con una cantata sobre la oda de Schiller: *El himno a la alegría*.

Santa Teresa de Lisieux escondía las señales de su tuberculosis con una sonrisa y con alegría. Decía: «La alegría reside en lo más profundo del alma: podemos poseerla lo mismo en una oscura prisión, que en un espléndido palacio.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

15. ✠ Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. Dilluns. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. Dimarts. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (síriac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. Dimecres. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. Dijous. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. Divendres. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. Dissabte. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

ENTREVISTA

MERCÈ SOLÉ

Estimular la creativitat

Per tal que les comunitats cristianes siguin sensibles a la realitat social de les persones més vulnerables, des de l'Equip de Pastoral Obrera de la diòcesi de St. Feliu de Llobregat promouen, amb l'organització de taules rodones sobre la crisi i per mitjà de la publicació *Crit Solidari*, l'intercanvi d'experiències i suggeriments pràctics. Procuren que la ciutadania, i no només els cristians, participi de totes aquestes reflexions, que compten amb la presència i el suport del bisbe Agustí. La Mercè Solé és treballadora social, membre de l'ACO i de l'Equip de Pastoral Obrera de Sant Feliu, i durant molts anys ha estat a Càritas.

Quin missatge cal donar des del món d'Església davant la crisi?

Cal ser solidaris amb les víctimes de la crisi, però també cal treballar contra les causes de la pobresa. S'han d'eliminar prejudicis contra les persones immigrades i treballar perquè gaudeixin dels mateixos drets i deures que la resta de la ciutadania. L'Església és un bon espai de convivència on poden ser protagonistes. La crisi no ens ha de fer resignats, sinó que ha d'estimular la creativitat.

De quina manera cal treballar per transformar una societat que ha portat molta gent a la situació de pobresa?

Convé renovar i enfortir el sindicalisme, i recuperar el significat de la política i dignificar-la, perquè la qualitat de vida dels més vulnerables depèn de decisions polítiques i econòmiques. Hem d'aportar el testimoni cristià de compromís, d'austeritat, d'imaginació i, per què no dir-ho, de felicitat i d'esperança. Continua vigent allò del *treballar menys per treballar tots*, de l'estimat Joan N. García-Nieto.

Des de l'Equip de Pastoral Obrera també heu publicat la guia *Parròquies i comunitats socialment atentes...*

Sí, i aquest any la guia forma part de l'objectiu diocesà sobre el compromís social. Vol ajudar a connectar amb les persones *de frontera* i amb les que estan patint especialment la crisi. Té presents les persones immigrants, soles, malaltes, en situació irregular... Posa l'accent en l'acollida, en el treball solidari amb altres entitats, en la comunicació, en la participació dels laics i en la seva corresponsabilitat.

Òscar Bardaji i Martí

EN PAREJA

Una nueva serie del Dr. Paulino Castells

Paulino Castells —bien conocido por nuestros lectores— es doctor en medicina y cirugía por la Universidad de Barcelona, especializado en pediatría, neurología y psiquiatría. Su actividad profesional se desarrolla en el campo de la psiquiatría infantil y juvenil, y en el de la problemática familiar en general.

En la actualidad ejerce su actividad docente como profesor en la Facultad de Ciencias de la Salud de la Universidad Internacional de Cataluña y en la licenciatura de psicología de la Universidad Abat Oliba-CEU, ambas de Barcelona. Es padre de cuatro hijos, dos chicos y dos chicas, y lleva treinta años felizmente casado. Es autor de una veintena de libros sobre temas de su especialidad de gran éxito en España y demás países de habla hispana.

Agradecemos al doctor Castells y a Editorial Planeta la amabilidad con nuestra publicación al autorizarnos a publicar una serie de extractos de la edición revisada y ampliada de su libro *En pareja. Los secretos del amor y el desamor*, libro que dedica «a la pareja ilusionada en consolidar una vida en común sin fecha de caducidad incorporada. María y Carlos, por ejemplo».

El autor explica, una vez por todas, que «a lo largo del texto, por razones obvias de agilizar la lectura (y evitar expresiones raras, que me suenan hermafroditas, de él/ella, uno/a, hijo/a, esposo/a, etc.), he decidido utilizar únicamente el género masculino (tómelo aquí como neutro, si prefiere), de tal manera que cuando escribo *uno o hijos o padres o esposos*, etc., me estoy refiriendo a los dos sexos. Ya que cuando quiera especificar características diferenciales con relación al sexo, escribiré claramente *él o ella, niño o niña, madre o padre, esposa o esposa*, etc.».

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Una de les preguntes que apareix més sovint en el món de la Pastoral de la Salut és el «per què a mi», la pregunta del «per què» apareix sovint davant una malaltia greu o esdeveniments traumàtics, agafant múltiples formes: per què ens ha tocat a nosaltres? Per què si hi ha gent que no es cuida i fa mal no li passa res? Per què la vida ens castiga així? Per què Déu ho permet?

Aquestes no són preguntes gens fàcils de respondre, i no parlo des del punt de vista teològic que ens donarà les seves respostes racionals, sinó que són difícils de respondre des del capçal de llit i al costat de la persona que pateix i s'interpel·la.

Un dels primers errors és tractar de respondre-les amb arguments, ben estructurats, amb demostracions raonades. Per molt que els arguments siguin bons, no acostumen a arribar a la persona que pateix. Amb el temps un s'adona que hi ha preguntes que no es fan per ser respostes, hi ha preguntes que sols poden ser acompanyades.

La pregunta del «per què» ens apropa a un dels grans misteris de la vida, i davant el dolor no serveix la resposta de les raons, sinó el silenci i un gran respecte. Davant el dolor, l'única resposta vàlida és l'amor, una forma d'estimar que ens va transmetre Jesús, que com ben bé explica Claudel «Crist no ha vingut a explicar el patiment ni a erradicar-lo, sinó a plenar-lo de la seva amorosa presència».

Montse Esquerda

Missa a la Residència Assistida de les Borges Blanques

Dissabte dia 10 de març, els vint nens i nenes de catequesi de comunió i postcomunió, acompanyats del seu res-

ponsable, el vicari parroquial Mn. Josevi, els catequistes i pares, s'han desplaçat a la Residència Assistida de les Garrigues, per celebrar junts amb els ancians allí residents, la santa Missa anticipada que s'hi celebra cada dissabte des de fa anys.

La missa ha estat presidida pel mateix vicari, Mn. Josevi, qui ha fet participar i intervenir en tot moment als infants i joves amb els seus cants i instruments musicals.

Jornada d'infants de l'arxiprestat de Gardeny

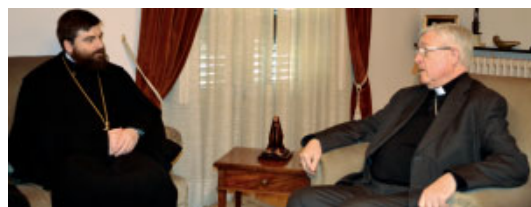
El dissabte 17 de març, uns 175 infants al matí, a la parròquia Sant Ignasi de Lleida, van participar a la trobada d'infants dels qui aquest any rebran la Primera Comunió a les parròquies de l'arxiprestat de Gardeny.

El lema de la trobada ha estat «El millor de tu mateix!» inspirat en els valors que tenen les olimpíades d'agermanament, d'ajuda i de testimoniatge de cada una de les cultures... Cadascun dels grups ha estat representat a l'altar amb una anella que s'entrelligava amb una altra: junts, agermanats amb Jesús, tenim sempre més força.

També s'han lliurat els premis de la tercera edició del concurs «Cartes a Jesús».

Amb un gran silenci de pregària i reflexió, precedit de l'oració del Pàrenostre, ha finalitzat aquesta trobada dels infants de l'arxiprestat.

Cessió d'un edifici de la Diòcesi

Divendres 23 de març, a la seu del Bisbat de Lleida, Mons. Joan Piris Frígola, bisbe de Lleida i Mons. Timotei, bisbe de l'Església Ortodoxa Romanesa d'Espanya i Portugal, van signar un **conveni de cessió d'ús de l'edifici del que va ser Seminari d'estiu a Vilaller**.

En aquest lloc els seminaristes i posteriorment els preveres anaven a passar les vacances d'estiu. La finalitat d'a-

quest conveni és la utilització de l'edifici de l'esmentat Seminari d'estiu, per a destinar-lo a monestir ortodox; aquesta notícia és exponent de les bones relacions actuals existents entre la Diòcesi de Lleida i l'Església Ortodoxa Romanesa present en terres lleidatanes.

Nomenaments

El bisbe de Lleida, Joan Piris, ha fet els següents nomenaments:

—**Mn. Mateo Hidalgo Sannicolás**, diaca permanent, ha estat nomenat adscrit a l'equip pastoral de Juneda, Puiggròs, Les Borges Blanques i La Floresta.

—**Mn. Joan Torrelles Rotellà**, ha estat nomenat capellà de la residència «Juana Jugan» de Lleida.

AGENDA

Adoració eucarística diürna a l'església de Sant Pere de Lleida, de 10 a 20 h.

- **Diumenge 15 d'abril:** 2n diumenge de Pasqua
—Visita Pastoral a Alcarràs.
—La Divina Misericòrdia, Missa a la Catedral, a les 19.30 h.
- **Dilluns 16 d'abril:**
—Recés de mossens, a la Casa de l'Església, a les 10 h.
—Reunions d'arxiprestats: Gardeny i Perifèria.
—El Sr. Bisbe visita els confirmands d'Alguaire.
- **Dimecres 18 d'abril:**
—L'Hospitalitat de Lourdes organitza el curs: «Dels contravalors als valors», a les 19 h, a l'IREL.
- **Dijous 19 d'abril:**
—Curs de Teologia Elemental, de 20.30-21.30 h, a la parròquia de St. Ignasi de Lloïola de Lleida.
- **Divendres 20 d'abril:**
—Curs de Bíblia (Mn. Daniel Turmo), a les 17 h, als locals de Sant Llorenç.
—Confirmacions de Maristes a St. Ignasi, a les 20 h.
- **Dissabte 21 d'abril:**
—Trobada de Formació de Catequistes, dies 21 i 22 d'abril, de 10 a 13 h, a la Delegació de Catequesi (Avda. Blondel 11, 2n).
—Trobada diocesana de Joves (Delegació de Joves) a l'Acadèmia Mariana, al matí.
—Confirmacions a Sant Antoni Maria Claret, a les 20.30 h.

AYUDANDO A VIVIR

La misericordia es más que una devoción

Dios manifiesta su poder ejerciendo la misericordia, como dice expresamente la Biblia y la Liturgia de la Iglesia y tantas veces ha demostrado su Hijo Jesús con gestos y palabras: justamente la misericordia es aquello que más se identifica en los Evangelios. Su capacidad de compasión lo lleva a curar, a eliminar situaciones de sufrimiento físicas y morales, a volver la dignidad a los excluidos, no ha venido a juzgar y condenar sino a salvar.

Celebrando la Pascua, la Resurrección-Ascensión de Jesús, que es el fundamento de nuestra esperanza, hace falta que transformemos nuestra vida descubriendo a Dios en el rostro glorificado del Jesús misericordioso mirando a las personas y sus circunstancias como lo hacía Jesús: implicándose en su promoción material y moral, dejando al descubierto personas y estructuras abusivas e injustas, hasta el extremo de arriesgar su vida.

En su primera encíclica («Deus caritas est») Benedicto XVI precisaba que, aun cuando no es la tarea inmediata de la Iglesia la construcción de un

orden social y estatal justo, la Iglesia «tiene el deber de ofrecer, mediante la purificación de la razón y la formación ética, su contribución específica para que las exigencias de la justicia sean comprensibles y políticamente realizables». Y un hecho histórico incontestable que hace falta que todo el mundo de buena voluntad reconozca: los discípulos de Jesús, motivados por el Evangelio y adelantándose a otras iniciativas de la sociedad civil, han hecho posible tantas obras de caridad dedicadas a promover el desarrollo: hospitales, universidades, escuelas de formación profesional, pequeñas empresas y cooperativas, poniendo en juego lo mejor de ellos mismos, con errores incluidos.

Para nosotros la cuestión es bien concreta: sin darse uno mismo a fondo nos quedamos siempre a medio camino. Por esto, el estilo de vida que la fe nos pide no es otro que el que descubrimos en el mismo Jesús quien nos ha dado a conocer, con obras y palabras, el Dios que se manifiesta como amor incondicional a todo el mundo, como principio de vida y de fraternidad, como fuente de libertad y esperanza sin fronteras, como plenitud.

Ojalá que nuestra vivencia deficiente del evangelio no sea nunca impedimento serio para que otros lleguen a Jesús. Posiblemente tenemos demasiados bautizados sólo con un barniz de cristianismo, incluso devocional, que no acaban de entrar a fondo en la comunidad de Jesús escuchando y poniendo en práctica sus palabras. Esto devalúa el catolicismo y puede convertir a la Iglesia en obstáculo para aquellos que la buscan con corazón sincero.

Conviviendo, pues, con muchos y diferentes planteamientos, hace falta que fortalezcamos nuestra comunión con Jesucristo muerto y resucitado, criterio último de nuestra actuación, y fundamento de todo nuestro futuro únicamente en Él, de quien esperamos la salvación definitiva del ser humano. A sabiendas de que Él nos pide no sólo anunciar el Reino sino también realizarlo y mostrarlo en la vida de la comunidad construyendo otro mundo posible.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737